

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 192/2021-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **ELESKO a. s.**, Ventúrska 1, Bratislava, IČO 31 365 370, zastúpenej Advokátskou kanceláriou POTOMA & Co., s. r. o., Panenská 5, Bratislava, IČO 36 861 898, v mene ktorej koná jej konateľ a advokát JUDr. Michal Potoma, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 45 Up 141/2020 z 30. novembra 2020 a zo 4. januára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka označená v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. marca 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 45 Up 141/2020 z 30. novembra 2020 a zo 4. januára 2021. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenia okresného súdu z 30. novembra 2020 a zo 4. januára 2021 zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň požaduje náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľke bol 6. novembra 2020 doručený platobný rozkaz okresného súdu č. k. 45 Up 141/2020 z 3. novembra 2020 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým bola zaviazaná zaplatiť žalobcovi – Bratislavskej vodárenskej spoločnosti, a. s., istinu v sume 375,65 eur s príslušenstvom alebo v stanovenej lehote podať vecne odôvodnený odpor.

3. Sťažovateľka podala proti platobnému rozkazu okresného súdu 20. novembra 2020 prostredníctvom na to určeného formulára vecne odôvodnený odpor, ktorý bol uznesením okresného súdu z 30. novembra 2020 odmietnutý.

4. V odôvodnení citovaného rozhodnutia, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, okresný súd zdôraznil, že sťažovateľka síce podala odpor proti platobnému rozkazu elektronicky, tento však nespĺňal podmienky stanovené § 11 ods. 2 zákona č. 307/2016 Z. z. o upomínacom konaní a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o upomínacom konaní“), keďže odpor nebol podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára spĺňajúceho náležitosti stanovené v § 3 písm. i) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). Okresný súd ďalej konštatoval, že sťažovateľka síce doručila okresnému súdu elektronický formulár na podanie odporu, avšak pre potreby riadneho podania odporu podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní musel byť odpor podaný prostredníctvom elektronického formulára nachádzajúceho sa na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo spravodlivosti“). Okresný súd napokon zdôraznil, že sťažovateľka bola o spôsobe podania odporu náležite poučená, keďže v poučení predmetného platobného rozkazu okresný súd uviedol presný odkaz na webové sídlo ministerstva spravodlivosti, na ktorom sa nachádza príslušný elektronický formulár na riadne podanie odporu, v prípade, ak žalovaná chce podať odpor elektronickými prostriedkami. V závere svojho rozhodnutia okresný súd udržateľnosť svojho názoru týkajúceho sa aplikácie § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní podporil odkazom na rozhodovaciu činnosť ústavného súdu vo veciach sp. zn. I. ÚS 479/2020, IV. ÚS 118/2020 a II. ÚS 177/2020.

5. Proti uzneseniu okresného súdu z 30. novembra 2020 podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením vydaným sudcom 4. januára 2021 tak, že sťažnosť zamietol. V uznesení zo 4. januára 2021 okresný súd zdôraznil, že sťažovateľka podala odpor v elektronickej podobe ako dokument vo formáte .pdf (t. j. nie elektronický formulár, ale tlačivo), ktorý bol autorizovaný a odoslaný okresnému súdu prostredníctvom elektronickej schránky. V súvislosti s uvedenými tvrdeniami okresný súd ďalej poukázal na to, že akceptácia podania ako elektronického formulára si vyžaduje vytvorenie podania ako originálneho podania prostredníctvom autorizovaného portálu (eŽaloby alebo slovensko.sk) a jeho následnú autorizáciu a odoslanie prostredníctvom tohto portálu. Následne s odkazom na § 3 písm. i) zákona o e-Governmente okresný súd konštatoval, že podanie predložené sťažovateľkou nenapĺňa definičné znaky elektronického formulára stanovené v citovanom ustanovení zákona. Sťažovateľka totiž použila tlačivo zaslané do elektronickej schránky, ktoré vyplnila ako elektronický dokument vo formáte .pdf a následne autorizovala zaručeným elektronickým podpisom. Takto podaný odpor podľa názoru okresného súdu nespĺňa formálne ani materiálne predpoklady vyžadované v zmysle zákona o upomínacom konaní.

6. Poukazujúc na § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní, okresný súd v uznesení zo 4. januára 2021 zároveň akcentoval osobitné náležitosti, ktoré citované ustanovenie vo vzťahu k odporu podanému v elektronickej podobe vyžaduje (použitie elektronického formulára a autorizáciu), pričom ich nedodržanie má za následok odmietnutie odporu.

7. Vzhľadom na to, že preskúmaním uznesenia okresného súdu z 30. novembra 2020 vydaného vyšším súdnym úradníkom okresný súd nezistil žiadne pochybenia, sťažnosť sťažovateľky ako nedôvodnú zamietol, stotožňujúc sa so závermi vyslovenými v odôvodnení napádaného rozhodnutia. Odpor proti platobnému rozkazu bol podaný elektronickými prostriedkami, nebol však podaný riadne prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, preto nespĺňal náležitosti podľa § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní a musel byť odmietnutý.

II.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka poukazuje na príslušné ustanovenia zákona o e-Governmente a zákona o upomínacom konaní zdôrazňuje, že ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného formulára, ktorý musí byť podpísaný zaručeným elektronickým podpisom. Z § 12 ods. 2 zákona o upomínacom konaní a ani zo žiadneho iného ustanovenia citovaného zákona nevyplýva povinnosť podať odpor prostredníctvom stránky ministerstva spravodlivosti cez sekciu e-Žaloby. Tvrdenia okresného súdu preto sťažovateľka považuje za absolútne nedôvodné a zavádzajúce.

9. Keďže sťažovateľka podala odpor proti platobnému rozkazu okresného súdu na formulári zverejnenom na stránke ministerstva spravodlivosti, pričom formulár bol podpísaný zaručeným elektronickým podpisom podľa § 23 ods. 1 zákona o e-Governmente a odpor/formulár bol podaný elektronicky prostredníctvom portálu www.slovensko.sk, považuje za preukázané, že odpor podala v súlade s § 12 ods. 2 zákona o upomínacom konaní.

10. Porušenie v bode 1 tohto rozhodnutia označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom sťažovateľka odôvodňuje tým, že okresný súd bez akéhokolvek zákonného zmocnenia, resp. bez akéhokolvek právneho základu vyžadoval, resp. si od sťažovateľky vynucoval podanie odporu prostredníctvom stránky ministerstva spravodlivosti cez sekciu eŽaloby. Uvedený nesprávny procesný postup, na podklade ktorého okresný súd konal nad rozsah svojich zákonných právomocí, považuje sťažovateľka za arbitrárny.

11. Sťažovateľka poukazuje aj na rozpory medzi odôvodnením napadnutých uznesení okresného súdu. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že v uznesení z 30. novembra 2020 bolo odmietnutie odporu odôvodnené tým, že sťažovateľka nepodala odpor prostredníctvom webovej stránky ministerstva spravodlivosti cez sekciu e-Žaloby, pričom v uznesení zo 4. januára 2021 okresný súd už pripúšťa, že odpor môže byť podaný aj prostredníctvom sekcie všeobecnej agendy portálu www.slovensko.sk, avšak odpor podaný sťažovateľkou nemôže byť považovaný za „*elektronický formulár*“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti sú namietané porušenia práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ku ktorým podľa názoru sťažovateľky došlo z dôvodu vynucovania splnenia si povinnosti podať odpor prostredníctvom stránky ministerstva spravodlivosti cez sekciu e-Žaloby, a to aj napriek tomu, že na takýto postup okresný súd nemal akýkoľvek právny základ. Postup okresného súdu, ktorý podľa jej názoru nemá zákonné

zmocnenie (vyžadujúci podanie odporu prostredníctvom stránky ministerstva spravodlivosti cez sekciu e-Žaloby), je podľa jej názoru arbitrárny. Sťažovateľka ďalej tvrdí, že pri podaní odporu splnila všetky podmienky stanovené príslušnými zákonnými ustanoveniami, predovšetkým v súlade s § 12 ods. 2 zákona o upomínacom konaní, takže ňou podaný odpor nemal byť odmietnutý.

13. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval, zisťoval pritom danosť dôvodov jej odmietnutia v súlade s § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces uznesením okresného súdu z 30. novembra 2020:

14. V súvislosti s namietaným porušením označených práv uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie vydané vyšším súdnym úradníkom, keďže ho už meritórne preskúmal na základe podanej sťažnosti okresný súd (sudca), ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť ochranu právam sťažovateľky.

15. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu z 30. novembra 2020 vydanému vyšším súdnym úradníkom pre namietané porušenie práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010, III. ÚS 311/2014).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces uznesením okresného súdu zo 4. januára 2021:

16. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu účelom základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) je zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (porov. II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony strany primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porov. v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

17. Ústavný súd ďalej považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, zvýrazniť, že každému rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať taký postup, ktorý zodpovedá garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ide o dohovor a ním garantované právo na prístup k súdu).

18. V rámci svojej ustálenej rozhodovacej praxe ústavný súd uplatňuje právny názor, v zmysle ktorého postup všeobecného súdu v súlade s platným a účinným zákonom (procesnými

a hmotnoprávnymi predpismi) v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

19. Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že dohovor a k nemu sa vzťahujúca judikatúra predstavujú pre vnútroštátne orgány záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (m. m. I. ÚS 49/01, I. ÚS 230/03).

20. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

21. Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00).

22. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

23. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

24. Prihliadajúc na ústavnoprávne východiská obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu, tento preskúmal postup okresného súdu v napadnutom konaní a napadnuté uznesenie v tomto konaní vydané 4. januára 2021, ktoré považuje sťažovateľka za ústavne neudržateľné z dôvodu

arbitrárnosti, a dospel k záveru, že sú tu podmienky pre odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

25. Z dôvodu prehľadnosti argumentácie ústavný súd poukazuje na podstatné relevantné ustanovenia zákona o upomínacom konaní, ktoré v predmetnej veci okresný súd pri rozhodovaní vo veci sťažovateľky aplikoval.

26. Podľa § 11 ods. 1 a 2 zákona o upomínacom konaní proti platobnému rozkazu môže žalovaný podať odpor, ktorý musí byť vecne odôvodnený. Podaním odporu sa platobný rozkaz zrušuje; to neplatí, ak bol odpor odmietnutý. Podaný odpor nemožno vziať späť (odsek 1). Ak sa odpor podáva elektronickými prostriedkami, musí byť podaný prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, ktorý musí byť autorizovaný podľa osobitného predpisu (odsek 2).

27. V súlade s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní súd bez toho, aby vyzýval žalobcu na vyjadrenie, odmietne odpor podaný elektronickými prostriedkami inak ako podľa § 11 ods. 2.

28. V súlade s § 3 písm. i) zákona o e-Governmente sa elektronickým formulárom rozumie elektronický dokument obsahujúci automatizovane spracovateľné pravidlá, prostredníctvom ktorých je možné elektronickými prostriedkami vyplniť a prezentovať vyplnené údaje v štruktúrovanej forme, spracovateľnej aj automatizovaným spôsobom informačnými systémami; elektronický formulár tvoria identifikačné údaje, dátové prvky tvoriace dátovú štruktúru, a to bez vyplnených údajov, a pravidlá na vyplnenie a na zobrazenie vyplnených údajov.

29. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu zo 4. januára 2021 vyplýva, že podstata rozhodujúcej argumentácie v sťažovateľkinej veci je založená na skutočnosti, že odpor sťažovateľka nepodala prostredníctvom elektronického formulára, ale ako dokument vo formáte .pdf, teda ako tlačivo, pričom takéto podanie podľa názoru okresného súdu nespĺňa materiálne ani formálne predpoklady stanovené zákonom o upomínacom konaní (k tomu pozri bod 5 tohto uznesenia).

30. Ústavný súd už v iných podobných veciach konštatoval, že ak sťažovateľ zanedbá svoju zákonnú povinnosť a odpor podá elektronicky, nie však prostredníctvom na to určeného formulára zverejneného na webovom sídle ministerstva spravodlivosti, potom sa sám vystaví zákonnému následku v podobe odmietnutia odporu v súlade s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní (m. m. IV. ÚS 118/2020).

31. S odkazom na § 11 ods. 2 zákona o upomínacom konaní je totiž pre uplatnenie právomoci príslušného súdu zaoberať sa dôvodmi uplatnenými v odpore nevyhnutné dodržať zákonom predpísanú formu odporu podaného elektronickými prostriedkami prostredníctvom formulára zverejneného na webovom sídle ministerstva spravodlivosti (m. m. IV. ÚS 564/2020).

32. Pokiaľ sťažovateľka zanedbala svoju zákonnú povinnosť a odpor podala elektronicky, nie však prostredníctvom na to určeného formulára zverejneného na webovom sídle ministerstva spravodlivosti, potom sa sama vystavila zákonnému následku v podobe odmietnutia odporu v súlade s § 12 ods. 1 písm. c) zákona o upomínacom konaní. Vzhľadom na uvedené preto pokiaľ okresný súd, vychádzajúc z predchádzajúcej premisy, sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí odporu (uznesenie okresného súdu z 30. novembra 2020) zamietol, ním vydané uznesenie zo 4. januára 2021 nemožno považovať za arbitrárne, nemajúce svoj základ v príslušných právnych predpisoch.

33. Už len pre úplnosť ústavný súd poukazuje na svoje ďalšie rozhodnutia vydané v obdobných veciach, v ktorých sa už k otázke ústavnej udržateľnosti postupu všeobecného súdu pri striktnom posudzovaní dodržania formy odporu v upomínacom konaní vyjadril, pričom v uvedenom postupe všeobecného súdu nevidel neústavnosť, ktorá by viedla k *denegatio iustitiae*, teda k odmietnutiu spravodlivosti toho, kto odpor podal (k tomu pozri IV. ÚS 118/2020, II. ÚS 177/2020, IV. ÚS 369/2020, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Ndob 13/2020 z 30. septembra 2020).

34. S prihliadnutím na už uvádzané predbežné závery k argumentácii sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie obsiahnuté v uznesení okresného súdu zo 4. januára 2021 zodpovedá zmyslu a účelu príslušných vo veci aplikovaných ustanovení právnych predpisov.

35. Ústavný súd nezistil, že by výklad vo veci aplikovaných právnych noriem a závery okresného súdu prezentované v napadnutom uznesení zo 4. januára 2021 boli svojvoľné či arbitrárne, pričom z nich nevyplýva ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

36. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti následok potvrdenia odmietnutia odporu proti platobnému rozkazu (zamietnutím sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 30. novembra 2020) v podobe straty možnosti sťažovateľky brániť sa proti nárokom uplatneným žalobcom nemá povahu ústavne neudržateľného následku, ktorým by sťažovateľke bola spôsobená ujma. Inak povedané, ak sťažovateľka nedodržala zákonom stanovený postup pri uplatňovaní opravného prostriedku (odporu) a odpor nepodala prostredníctvom na to určeného elektronického formulára, sama sa vystavila zákonom predvídanému následku v podobe jeho odmietnutia.

37. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti namietaného porušenia práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu zo 4. januára 2021 odmietol ako zjavne neopodstatnenú v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde, keďže, berúc do úvahy argumentáciu sťažovateľky, nezistil žiadnu možnosť porušenia označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí časti ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie

38. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími procesnými návrhmi sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2021

Libor Duľa
predseda senátu